

První den - fakta: Čtvrtek, 27. března, pražské Divadlo Za plotem, 13 skupin, které z konkursních nahrávek vybral Michal Jupp Konečný (a některé si fotil), organizace Pavel Rada, zvuk Pája Jindrák, uváděli Miloš Keller a Pepa Chmel (oba CR), inspicie Pavlína Bublina Veselková, v hledišti průběžně vystupující kapely, pár publicistů, běžný divák se nekonal. Podobně jako každý rok jsem si předem poslechla na webech ukázky a navíc, většinu z kapel jsem znala z koncertních vystoupení nebo jiných soutěžních přehlídek (Džexna). Obé se ukázalo jako výhoda, posluchačský dojem díky "přehulenému" zvuku byl nepříjemně zkreslený nejen u kapel s bicími, slitý v hlukovou kouli na úkor aranží i srozumitelnosti zpěvu. Poznámka: Objektivní příčiny problémů s ozvučením nám byly Pájou Jindrákem objasněny, a nutno podotknout, že následující večery byl už poslech odpovídající možnostem divadla a neopakoval se ani čtvrtěční značný časový skluz. Jen aby bylo jasno, stěžovali jsme si my, posluchači v sále, pokud vím z kapel nikdo. Kapely prostě hrály. A jak?

Šuplík - Zdeněk Vidlák předeslal, že to, co zahrají, vážně není legrace. Nebyla. Písničky nebyly marné, ovšem interpretace působila jak nesehraná kapela z někdejších tanečních čajů. Školená operní pěvkyně se do svých partů s vervou opírala v kontrastu ke znuděně znějícím mužským hlasům.

Qjeten - instrumentálně a aranžérsky promyšlené, kapela šlape dobře. Ale zřejmě z nedostatku vhodného materiálu zvolili i něžnou *Dobrou noc, má milá*, jejíž

úprava, byť s pěkným souzvukem mandolíny a flétny, jde proti smyslu písně až někam k tanečnímu reggae a zpěv Květy Krejčové útočil na sluchový práh bolestivosti.

The Chrli Revival

- dle vlastních slov tvoří (nebo boří?) hudební bariéry. Opět to odnesly lidovky, styl Hrají a zpívají Plzeňáci mixnutý Laurou a jejími tygry. Studentská zábava, instrumentálně jsou celkem dobří, jak je na Plzeňsku zvykem, ale o zpěvu u přítomné zpěvačky se to říci nedalo.

Fajnbeat

- s dobrem, jako dominantním nástrojem, příjemný akustický letní bigbítek např. v písničce *Adriana*

. Oproti loňskému roku jistější a vyváženější projev.

Trdlo

- z východních Čech, řemeslně slušně zvládnutá muzika, písničky z folklorního a historického soudku.

BlueGate

- energický bluegrass z Plzně. Jistota ve zpěvu, profesionální výkon i vystupování.

Kámen úrazu

- vsadili na sólový zpěv Michala Arona a Danča Sedláčková nově podpořila rytmickou sekci na djembe. Písničky s atmosférou, ale zde nepříjemně ostrý zpěv a zvuková koule.

Jananas - byla jsem zvědavá, které písničky zvolí: *Jano, Zimní píseň a Bílý sex (?sním, co sním?řízek, můžu být s ním i bez něj?sním ho s chlebem i bez něj?*

) Vtipné a vypointované texty, k tomu si přičtete doprovod melodické baskytary a kytary a především působivé herecké zpívání J. Infeldové. Chytré písničky, zábavné i vizuálně si na 100% získaly přítomné v sále.

Bodlo

- folkgrassová stálíce odvedla svůj dobrý standard a zcela novou píseň o milostných představách 1+2 u ženy a u muže. Zdeněk Smolík je stále nedoceněný zpěvák.

Hluboké nedorozumění

se naštěstí zbavilo soutěžní trémy. Sláva! Skupina, která se drží svého trampského kopyta a dobře dělá. Pro ně typické popisné texty by možná mohly být stručnější.

My3.avi

- loni na Zahradě v diváckém hlasování skončili těsně pod třemi krtinami vítězů. Zajímalo mě, jakou dramaturgii zvolí: První tanečně pohodová

Mezi vámi

, pak ostrý střih na téma převzetí zákona do vlastních rukou v

Nabil jsem zbraň

(?

když pro mě není cesty, ať i ty vaše zmizí?

) s údernými bicími a souzvukem trubky s houslemi v dialogu s foukačkou, a na závěr poklidná, vyrovnaně usmířená píseň

Končí sezóna

. Publikum poslouchalo pozorně.

Techtle Mechtle

- moderní akustický folk s bicími v rytmicky svižných písničkách má odpich. Příjemně ladící dívčí vokál v sólech (píseň

Svatá

) i v duetech. Ale asi největší mechtle se zvukem v aranžích a srozumitelnosti.

Panelákoví fotři

- dramaturgicky ucelené vystoupení. Čtyři panelákoví banjisté nás provedli hudebními žánry. Mozart, blues, a pak rock a bluegrass (pan Budil se blýskl fakt pikovanými vyhrávkami), vše dotvořeno ještě stylovými pokrývkami hlavy. Humor slovní doveden ad absurdum v

Botičském blues

o milostném aktu, kde všechna podstatná jména nahradili ukazovacími zájmeny se závěrečným "nepoužito toto". Publikum se bavilo.

Konkurs Bohnice - den třetí, sobota, 29. března

Fakta: 11 mimopražských skupin, v hledišti střídající se kapely a malá skupinka nás "*co spolu chodíme na muziku*

". Moderátoři: Miloš Keller a David Kabele (ČRo Praha - Domino). Ukázky z webů jsem sice předem neposlouchala, ale zalistovala jsem v poznámkách, abych si osvěžila své dojmy, které jsem si o většině kapel poznamenala na četných akcích během uplynulého roku. Z níže jmenovaných vystupujících jsem neznala Antonínův pláč a R.A.L. Band (Kytka).

Antonínův pláč - písničky jako by byly vybrány z nějaké školní besídky - tedy nikoliv tématem, ale velice amatérským provedením. Něco jako záskok rodičů za své děti, které si secvičily písničky a těsně před produkcí onemocněly. Refrén jedné písně o tom, že stejně jednou umřeme, jako krysy pojďme, zhebneme, nám na samý závěr jejich vystoupení poněkud vyrazil dech. Pak už nám zbyly jen oči pro (Antonínův) pláč.

Spadané listí - stejně jako loni písničky inspirované Nerezem, zpěvačka stejná jako loni, takže markantní problém se sykavkami. Oproti loňskému roku lépe zvládnutý společný zpěv.

Za sluncem

- tuto kapelu jsem loni slyšela na festiválku Letní slunowrat v Táboře. Housle stále spíše kvílely a kňouraly, než hrály, zpěvačce nebylo příliš rozumět, a co je asi nejpodstatnější - problémy s intonací jak v hraném, tak ve zpívaném projevu. To vše tehdy i teď. V refrénu jedné písně zpívali, že mají dlouhou cestu před sebou. Ano, to mají.

Jolly band

- po té úvodní "neúrodě" působili jak balzám na (d)uši. Výborné housle, doplněné kytarou, kontrabasem a nově také dobrem. Nicméně ani oni se nevyhnuli intonačním nejistotám, zvláště pak v závěrečné písni.

Chapadlo

- českobudějovická kapela, v textech se objevila historická témata. Jednotliví členové kapely ale jako by nehráli spolu, ale každý sám za sebe. Už dlouho jsem ve folku neslyšela tak pompézní zpívaný projev. A tady se ho dopustili hned tři z členů kapely. Že by nějaký společný hlasový poradce???

R.A.L. Band

- a zase ta intonace!!! Nicméně zde se i přes uvedený nedostatek dalo usoudit, že po vychytání nějakých těch mušek by se na světlo světa dostaly docela zajímavé písničky s lehkostí a odpichem. Melodický a nekomplikovaný kytarový folk.

Zhasni

- krásné melodické písničky s dobrými texty, promyšlené aranže. Novoborská sestava okolo klávesisty a písničkáře Michala Vaňka a kytaristy a textaře Kubu Horáka má výrazně lepší repertoár, než celkový projev. Ale když se nezadaří a někdo spěchá a ten druhý nestíhá, pak to tu písničku opravdu zhasne. A to je škoda. Nechtěli byste se přejmenovat? Třeba ? Rozjasni. Ty písničky na to mají. Jen jim dát tu příležitost. I tak celkově patřili k tomu lepšímu, co jsme ten večer slyšeli.

4zdi

- z Pelhřimova u Kojčic, kde opravdu NEMAJÍ žádné krematorium. Po krátkém zhasnutí to rozsvítili. Hodně se mi líbila Pitřýskova basovka, zvláště pak v prostřední písničce. Zajímavá, dynamická, pěkně to vše popoháněla tak, aby posluchač neměl šanci se nudit. Do té chvíle to nejlepší, co jsme za den třetí měli možnost slyšet.

Bossorky

- překvapení loňského Konkursu. Možná to bylo tím, že laťka z loňska byla nasazena hodně, ale opravdu hodně vysoko. A tak i přes to, že se jejich projevu technicky nedalo nic moc vytknout a kapela patřila k tomu lepšímu, co jsme slyšeli, jejich vystoupení mě ze židle tentokrát nezvedlo.

Netřísk

- další hudební formace Radka Exnera (Bodlo). Je škoda, že v první písničce violoncello jen kopírovalo melodickou linku Radkovy baskytary, a tak vlastně poněkud zaniklo. To se naštěstí v dalších písničkách neopakovalo, a tak jsme slyšeli další dvě písničky velmi zajímavé a osobité, díky nimž celé vystoupení Netřísku úspěšně vygradovalo. Nový vrchol večera.

Půl dechu do měchu

- kapela s jazzovými kořeny. Hotoví muzikanti s naprosto jasným názorem na věc, který se jim víc než dobře daří v muzice vyjádřit. A Šárka Pexová je autorka a zpěvačka výborných kvalit. I jejich vystoupení bylo dramaturgicky postavené tak, aby závěrečnou písní vygradovalo. A opět nový vrchol večera. V porovnání s tím, co jsme ten den slyšeli, to byla skutečná osmitisícovka.